

Sygn. akt III Ca 89/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Małodobry

Sędzia SO Zofia Klisiewicz

Sędzia SO Tomasz Białka (sprawozdawca)

Protokolant: staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego A. Ł. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego matkę A. Ł. (2)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji pozwanego i zażalenia powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 30 października 2013r., sygn. akt IC 400/11

1. **oddala apelację,**

2. **oddala zażalenie,**

3. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

sygn. akt III Ca 89/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Nowym Targu zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz małoletniego powoda A. Ł. (1) kwotę 20 000 zł płatną do rąk przedstawiciela ustawowego – matki A. Ł. (2) tytułem zadośćuczynienia

z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty (pkt I). Ponadto ustalił odpowiedzialność strony pozwanej w stosunku do małoletniego powoda za szkodę, która może powstać w przyszłości ze zdarzenia, a to wypadku drogowego, który miał miejsce w dniu 5 czerwca 2010 r. w miejscowości R. (pkt II). Rozstrzygając o kosztach zasądził od strony pozwanej na rzecz małoletniego powoda reprezentowanego przez matkę kwotę 3 017,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III), a także zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego

w Nowym Targu kwotę 1 015,24 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, a to opłaty od pozwu w kwocie 1 000 zł, od której uiszczenia powód z mocy postanowienia Sądu był zwolniony i kwoty 15,24 zł tytułem brakującej zaliczki na wynagrodzenie biegłego (pkt IV).

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 5 czerwca 2010 r. w miejscowości R., liczący wówczas 8 lat powód siedział podczas jazdy wraz ze swoim ojcem i innymi osobami samochodem marki (...) o nr rej (...) na tylnym siedzeniu przy drzwiach od strony prawej. Z nieustalonych przyczyn drzwi samochodu otworzyły się i powód wypadł na drogę w wyniku, czego doznał obrażeń ciała powodujących długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 14%. Wymagał operacji, hospitalizacji oraz leczenia ambulatoryjnego. Samochód, którym wszyscy podróżowali nie posiadał pasów bezpieczeństwa zarówno z przodu jak i z tyłu, nie był też wyposażony w foteliki do przewozu dzieci. Mimo stosowanego leczenia powód odczuwa skutki wypadku. W przyszłości planowany jest kolejny zabieg operacyjny biorąc jednak pod uwagę rozległość obrażeń, zastosowane leczenie i czas jaki upłynął od urazu jest mało prawdopodobnym, aby powód odzyskał pełną sprawność lewej ręki. Wypadek spowodował, że powód stał się bardziej nerwowy, wstydzi się swojego kalectwa i bardzo się boi wizyt lekarskich.

Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała tytułem zadośćuczynienia na rzecz małoletniego powoda kwotę 40 000 zł z tym, że wypłaciła zadośćuczynienie w kwocie 20 000 zł. przyjmując 50% przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody.

W świetle tak poczynionych ustaleń Sąd Rejonowy stwierdził, że kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. jest kwota 40 000 zł, którą strona pozwana dobrowolnie przyznała powodowi tytułem zadośćuczynienia dokonując jednak nieuzasadnionego potrącenia kwoty 20 000 zł. Wobec tego Sąd I instancji orzekł jak na wstępie.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się strona pozwana, która we wniesionej apelacji zaskarżyła go w całości zarzucając mu naruszenie:

- art. 362 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie przyczynienia się małoletniego powoda do powstania szkody,
- art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152 ze zm.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód nie przyczynił się do powstania szkody w sytuacji, gdy podróżował bez zapiętych pasów bezpieczeństwa oraz przewożony był bez fotelika,
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i przyjęcie, że pozwany nie mógł żądać zmniejszenia swego obowiązku odszkodowawczego wobec powoda, gdyż szkoda pozostaje w związku przyczynowym z zawinieniem rodzica poszkodowanego.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa za przyznaniem kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie orzeczenia

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania za obie instancje.

Powód wnosząc zażalenie zaskarżył wyrok w zakresie punktu III odnoszącego się do zasądzonych na jego rzecz kosztów procesu. Podał, że zawiły charakter sprawy, oraz nakład pracy pełnomocnika uzasadniają przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Ponadto w złożonej odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości i przyznanie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej i zażalenie powoda są bezzasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zostały skutecznie wywiedzione zarzuty wskazywane w apelacji. Nie zachodzą również uchybienia, które zgodnie z art. 378

§ 1 k.p.c. Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania. Sąd Okręgowy podziela motywy rozstrzygnięcia Sądu

I instancji i przyjmuje je za własne.

Podniesiony zarzut naruszenia art. 362 k.c. jest bezskuteczny. W ocenie Sądu należy opowiedzieć się za poglądem zgodnie, z którym osoba zobowiązana według przepisów o czynach niedozwolonych do naprawienia szkody, poniesionej przez małoletnie dziecko, nie może na podstawie art. 362 k.c. żądać zmniejszenia swego obowiązku odszkodowawczego wobec tego dziecka na tej podstawie, że szkoda pozostaje w związku przyczynowym również z zawinieniem rodziców poszkodowanego wyrażającym się w braku należytego nadzoru (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1983 r. I CR 33/83, OSNC 1983/12/196). Podobne stanowisko zajął też Sąd Apelacyjny w Poznaniu podkreślając, że przepis art. 362 k.c. dotyczy zachowania się poszkodowanego, a nie innych osób (wyrok z dnia 31 października 1996 r., sygn. akt I ACA9/96, Wokanda 1997, nr 8, poz. 41). Także

w wyroku z dnia z dnia 5 listopada 2008 r. (sygn. akt I CSK 139/08, LEX nr 548898) Sąd Najwyższy stwierdził, że zawinienie rodziców nie ma wpływu na zakres obowiązku odszkodowawczego osoby trzeciej w stosunku do małoletniego, może natomiast uzasadniać ich odpowiedzialność odszkodowawczą względem małoletniego. Skoro przepis art. 362 k.c. mówi o przyczynieniu się samego poszkodowanego, to nie można tego utożsamiać z działaniami czy zaniechaniami innych osób, nawet jeśli są to odpowiedzialni za poszkodowanego rodzice. Jeśli zachowanie takie miałyby wpływ na powstanie szkody, to odpowiadają oni wobec poszkodowanego wraz ze sprawcą. Wybór osoby, od której powód dochodzi odszkodowania należy do niego. Okoliczność ta nie ma wpływu na zakres odpowiedzialność pozwanego wobec powoda.

Rację ma apelujący podnosząc, że zachowanie samego małoletniego dziecka może uzasadniać zastosowanie art. 362 k.c. W niniejszej sprawie sytuacja taka jednak nie zachodzi. Nie ma bowiem żadnych podstaw do przyjęcia, że jakiegokolwiek obiektywnie niewłaściwe zachowanie małoletniego miało wpływ na to, że doszło do tragicznego w skutkach zdarzenia. Apelujący zresztą nie powołuje związanych z tym okoliczności nie kwestionując, że drzwi w pojeździe otworzyły się z przyczyn nieustalonych. Tym samym nie można tego powiązać z zachowaniem powoda. Nie ma podstaw do twierdzenia, że chłopiec w jakikolwiek sposób doprowadził do tego, że wypadł z auta. Nie powinno zaś budzić wątpliwości, że na umieszczenie go przez ojca na tylnym siedzeniu w samochodzie pozbawionym pasów i fotelika jedynie

w towarzystwie innych dzieci nie miał wpływu. Jeśli okoliczność ta miała w ogóle znaczenie, to wiązała się z zachowaniem osoby trzeciej tj. ojca powoda, a nie jego samego.

W świetle takiego stanowiska nieskuteczny jest także zarzut naruszenia art. 36 ust 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w którym apelujący starał się wykazać niewłaściwość orzeczenia zadośćuczynienia bez pomniejszenia go o stopień w jakim powód przyczynił się do wypadku.

Również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może odnieść zamierzonego skutku. Przyjęcie przez Sąd Rejonowy braku podstaw do zmniejszenia zadośćuczynienia z uwagi na zachowanie ojca powoda nie było wynikiem dokonania oceny dowodów i poczynienia ustaleń faktycznych, lecz dokonanej oceny prawnej art. 362 k.c.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy.

Niezasadne było zażalenie złożone przez stronę powodową.

Niniejsza sprawa miała charakter typowy i nie była skomplikowana. Wskazana przez powoda liczba odbytych rozpraw oraz przeprowadzony dowód z opinii biegłego, a nawet fakt odroczenia ogłoszenia wyroku w sprawie, nie mogą zmienić tej oceny. Jeśli żadne ekstraordynaryjne okoliczności nie wystąpiły, a skala aktywności pełnomocnika pozostała na przeciętnym poziomie, to nie istnieją przesłanki do zasądzenia w sprawie wynagrodzenia wyższego od stawek minimalnych.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w wysokości ustalonej na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348 ze zm.).

Mając na uwadze wszystkie podniesione okoliczności, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. natomiast w przedmiocie zażalenia Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.